



לורנס פישר

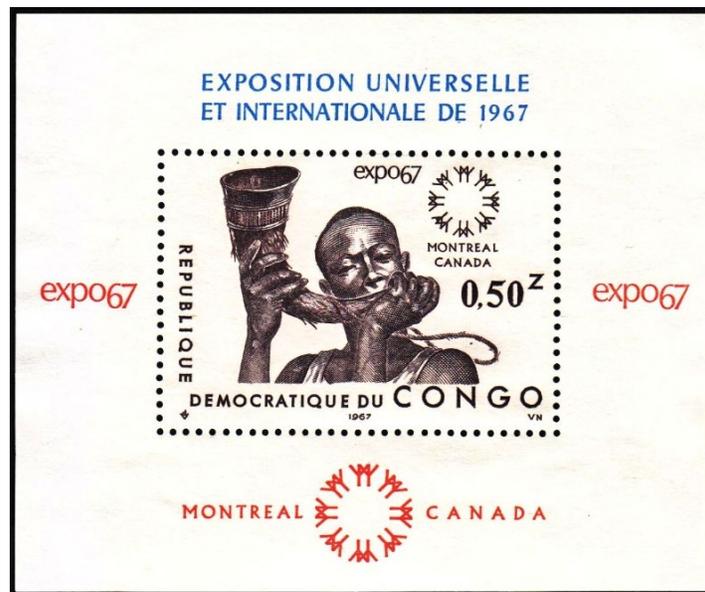
"אסור לקלל כאן!"

בולאון מספר 78

הילדה חזרה מבית הספר עם עברית רהוטה וטובה והיא רואה לנכון לתקן אותי. אולי יום אחד היא תקבל על עצמה את עריכת הבולאון? לא!!! אני אוהב את העורך שלי! אז למה פתחתי עם זה אתם בוודאי לא שואלים, אז מעורבבת עם העברית היפה שלה כל מני ביטויים ואחרים שלמדה מבני כיתה שרכשו את אוצר המילים מאחיהם הגדולים וזה הזכיר לי את הסיפור הבא.



אז היום נדבר על אחד הסיפורים שפשוט אי אפשר שלא לספר, והוא הגיע אליי דרך חברי גרהם בק, כך שהקרדיט כולו שלו. אנחנו חוזרים לשנת 1967 ולתערוכה הבינלאומית הגדולה במונטריאול, Expo 67, תקופה שבה מדינות צעירות ועצמאיות ביקשו להציג את עצמן לעולם עם הרבה גאווה, הרבה צבע, וקצת תקווה לעתיד טוב יותר. גויאנה וברבדוס, שתיהן מדינות חדשות יחסית, חלקו ביתן משותף. הביתן היה מלא צבע טרופי, כוונות טובות, ובדיעבד גם תוכי אחד עם פה גדול במיוחד.



גליון מזכרת מקונגו שהונפק לכבוד אקספו 1967 בקנדה עם לוגו התערוכה

כחלק מהתצוגה הובאו כמה תוכי מקאו מרהיבים, צבעוניים, רועשים, חכמים, ובעיקר מצטיינים ביכולת המרשימה שלהם לחקות בני אדם - כולל את הדברים שבני אדם עצמם מעדיפים שלא יחזרו אליהם. אחת מהם נקראה מילי אמקור, והיא נועדה להיות הכוכבת של הביתן. כמו הבת שלי, גם מילי הייתה דו-לשונית, מדברת אנגלית וצרפתית, מה שנשמע אידיאלי לחלוטין לתערוכה בקנדה ולמבקרים מכל העולם.

מילי הגיעה למונטריאול כמה שבועות לפני פתיחת התערוכה, בדיוק בזמן שביתן גויאנה-ברבדוס עוד היה בבנייה. וכמו כל תוכי שמכבד את עצמו, היא הקשיבה מבלי לסנון. הבעיה הייתה שרוב מה ששמעה הגיע מעובדי הבנייה, שבדיוק כמו בכל מקום אחר בעולם, לא ידועים בזהירות הלשונית שלהם, במיוחד כשהפטיש מחליק או משהו לא מסתדר לפי התוכנית.

אם לימדו אותה בכוונה או שהיא פשוט קלטה את השפה מהאוויר, קשה לדעת. אבל עד יום הפתיחה, מילי כבר פיתחה אוצר מילים עשיר למדי, כזה שלא הופיע באף חוברת הדרכה רשמית של Expo 67. המבקרים הראשונים התקבלו לא רק בצבעים טרופיים ובציצים עליזים, אלא גם בקללות מתוזמנות היטב, באנגלית וצרפתית, בביצוע מרשים ומלא ביטחון. אפשר רק לדמיין את הבעות הפנים של דיפלומטים, הורים עם ילדים קטנים וקבוצות תלמידים שציפו לחוויה חינוכית וקיבלו שיעור בלשון חיה.

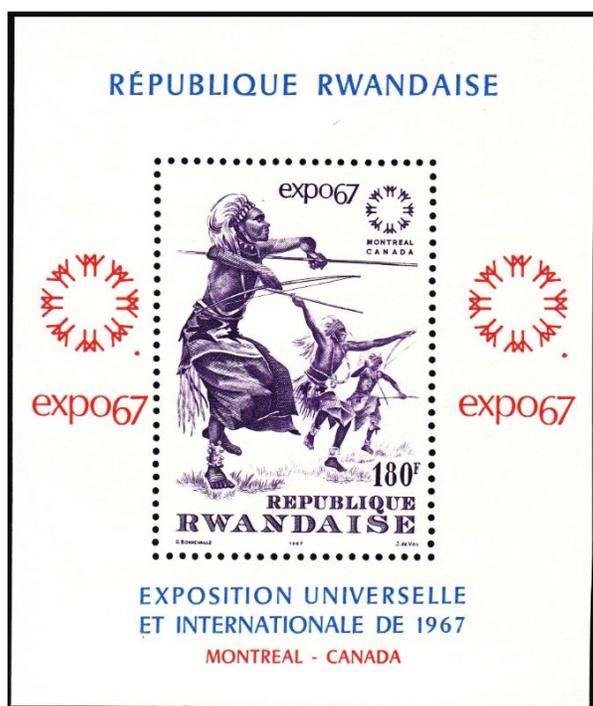
וכך, הקריירה של מילי ב-Expo 67 הסתיימה כמעט לפני שהתחילה. היא הוצאה מהביתן והורחקה מהתערוכה בשקט יחסי, אולי בתקווה שאף אחד לא ישאל יותר מדי שאלות. תוכי שגורש מתערוכה בינלאומית בגלל שידע לדבר קצת יותר מדי טוב. במבט לאחור זה מצחיק מאוד. אז, בשנת 1967,

כשהייתי עדיין ילד, ייתכן שהייתי חושב פעמיים לפני שהייתי צוחק בקול רם. היום, קשה שלא להעריך את הכנות ואת הדיוק הלשוני שלה.

לשמחתה של מילי, הגירוש לא הסתיים בסיר ביסול, תרחיש שבמקומות מסוימים בעולם בהחלט היה אפשרי. במקום זאת, היא זכתה לחיי נצח פילטליים. באותה שנה ממש, גויאנה הנפיקה סדרת בולי חג המולד עם דמות תוכי מקאו. אין שום קשר ברור בין חג המולד לתוכי מקלל, אלא אם כן הוא לימד גם את האיילים של סנטה קללות חדשות. אבל הסיפור שלה היה טרי, זכור, ומדובר - וזה כנראה היה שיקול מספיק טוב.

בכל פעם שאני נזכר במילי, אני מקבל תזכורת קטנה להיות זהיר מאוד במה שאני אומר ליד הבת שלי. שפות נדבקות מהר, לפעמים מהר מדי, בין אם זו אנגלית, עברית, ספרדית, ערבית, או שפה אחרת שפחות מתאימה להדפסה. אולי באמת כדאי לחכות עם קללות עד גיל 18. אם כי, לפי מילי אמקור, גם זה עלול להיות כבר מאוחר מדי.





סדרת בולים וגליון מזכרת מרואנדה לכבוד אקספו 1967, קנדה, עם לוגו התערוכה

אז זהו הפעם!

נהניתם, ספרו לחבריכם, עוד יותר נהניתם, תרגישו חופשיים לשתף. לא נהניתם, אז אולי תהנו מסיפור הבא.

אז זהו, זה הסיפור של היום, ויש עוד אבל בפעם הבאה. אם בא לכם להגיב אז הנה קישור לשליחת מייל אלי: [שליחת מייל](#)

תגובות, הערות, בקשות וכד' ניתן לשלוח אלי ל lf.stamps@gmail.com אם רוצים להפסיק לקבל את הניוזלטר, נא לשלוח לי מייל חוזר
ניתן להוריד את כל הניוזלטרים הקודמים באתר ההתאחדות: <http://israelphilately.org.il/info.asp?item=489>
מוזמנים גם לבקר באתר: <https://stampandstories.blogspot.com>
אתר חדש בנושא גלויות של הסטרייטיפ היהודי: <https://thejewishstereotypes.blogspot.com>
וגם בערוץ היוטיוב שלי: <https://www.youtube.com/channel/UCHGHlvoXTTM0rpyd3zW3lQQ>